

Kapsel 78 N 12 [75]

X300 8217

MISERA MEDICINÆ
FACIES,

quam

XXV. Julii An. MDCCX,

in Onomasmate

VIRI

EXCELLENTISSIMI, AMPLIS-
SIMI, ET EXPERI-
ENTISSIMI

DOMINI
JACOBI BAR-
TELMAEI

REGIS POL. ET ELECT. SAXON.
ARCHIATRI,

PRÆSIDII MILITARIS MEDICI,

nec non

Colleg. Sanit. Assess. Spectabilis,

FAUTORIS COLENDISSIMI,

delincentam

exhibet

Christianus Henricus Kircheim, Med. Doct.

—————
PALÆO-DRESDÆ, Typis Schvvenckianis,

Kapsel 78 N 12 [75]

AM

Etiam ante messem, Gaudiorum messem,
in Onomasmate Tuo,
Vir Excellentissime,
colligimus:
Fertilis enim est JULIUS,
qui
felicitatistuae suppressa sterilitate,
JACOBUM,
ceu feracissimum lætitiæ Autumnum,
Æstatis tempore restituit.
Plane quasi sol Leonem ingressus,
Egressum Tuum
è Medicinæ Calamitate
radiis suis monstrare nobis debuerit.
Id fortunæ genus,
in Te admirantur Albis, ipsaq; Hygiene,
&
Lætitiæ argumenta
ex ipsâ tristi Medicinæ facie depromunt.
Hodie enim
non nisi miserrimum saluberrimæ artis statum
apud Medicos
etiam sine oculis vident,
qui excæcatam ægrorum mentem inspiciunt.
Ne Mireris,
intuere diligenter ægrorum negligentiam,
quâ
exigui morbi illud tandem incrementum
consequuntur,
ut inter seram Curationem
Medicinæ vigor,
& Medicorum Veneratio decreseat.
Adeò aucta corporis infirmitas
infirmat ipsum Medicinæ decus,
& contumeliæ Pestem
Morbus etiam benignus
inspirat Viris mente sanissimis.
Deploranda ergo est hæc temporis jactura

quâ
 Patientes impatientiam vagam,
 ægri sanitatem perditam,
 Medici contentum detestabilem
 lucrantur.
 Huic torpori succedit
 Lingvæ morbus anprobrum?
 Reticentia,
 quâ
 morborum Causam ægri supprimunt,
 ne sine causa credas,
 eos vel ideò sanos esse desiisse,
 quò
 Mentis magis insaniam proderent,
 quam sanitatem amissam corporis:
 Symptomata ipsa tegunt,
 quò perversa metamorphosi
 ex arte divinâ faciunt Divinatoriam:
 Admiscent etiam
 ipsis morbis sua somnia,
 ut cum purgato corpore
 ipse simul expurgari possit animus.
 Adeò
 Medelam toti Homini vel inscii quærunr,
 ne
 in Medicò
 perplexæ investigationis somnia deficient,
 vel ne
 optimæ curationis indicia abundant.
 Addit his malis
 Symbolum suum ægrorum simulatio.
 Morbi namq; finguntur majores:
 vel
 Ut simulachris hisce
 damnosa extorqueatur misericordia,
 vel
 ut ipsa deceptione retardetur Sanitas.
 Illudunt ergo, ut illudantur;

Hinc
sibi ipsis sufficiens imposturæ fiunt præmium.
Hanc noxam
quis ægris vel invideat?
vel reprehendat?
Ne tamen ægros semper simulatores dicas,
sinceritatem simulant.
Medicinâ enim apertè rejectâ,
nihil sibi, præter nihil, placere ajunt.
Aliquid tamen si placere iis incipiat,
desiderant in amaritie dulcedinem,
Amarissimi Patientes;
& guttas acidas
insipienter cupiunt insipidas:
Ne illic svavitas linguam destituat;
hic lingua corpus excruciet.
En igitur Candorem!
quô Candidus in Medicum animus,
Atro carbone notandus,
amittitur.
Medicamenta enim vel folius linguæ gustu
correxisse,
Medicos sprevisse est.
Sarius esset,
si vel elingves essent ægri;
Vel ipsi non simul cum morbis linguæ vitia
eloquerentur:
eloqvuntur tamen,
ut cum hujus vitiiis
simul animi pateant deliria:
Dicam planius quod sentio:
Imorigeros se ostendunt ægri:
A Medicô dependent, qui sui juris esse cupiunt:
præceptâ diaphoresi,
hâc sibi interdicut ferviliter:
ne Stolidæ suæ opinioni non serviisse videantur:
Purgantia dein ipsi eligunt,
non Medici:

quò purissimi homines cum excrementis
iudicii etiam excrementa deiciant:

Thermas quoque,
etsi his locus nullus sit,

quærunť :

quo vel temporis potius tædia, quam morborum sordes
abluant;

vel cum Tantalô Sanitatis aquas

deceptô ore captent,

non tamen attingant.

In Venæsectione inepte Curiosi,

tantum sanguinis,

quantum sanitatis effundere satagunt,

ne vel citra culpam sibi nocuisse credantur;

vel ne, quod farciat Medicus, de esse unquam possit.

morigeri tamen si qui sunt,

ipsô ventô mutabiliôres, mutant Medicos,

quia

eos Variatio delectat, sed culpabilis.

Itaque;

inter Medicos sine Medicinâ,

inter auxilia sine auxiliis remanent,

Valetudinarii perpetui;

quia inconstantes:

In confiniô Mortis perpetim constituti;

quia constanti mutatione constantem sibi morbum

contraxerunt.

Constanter ergo lecto adfixi,

Pulvinaribus in Ixionis rotam degenerantibus,

infernum sine infernô

Crucem sine cruce sentiunt.

Nempe hi Primi malorum suorum Autores

Pertinacem ipsi sibi invenerunt ægritudinem,

deinde in sua invexerunt viscera.

Crudeles diceres,

nisi in proprium sævirent corpus.

Inter trajica hæc ludibria,

Pæoniæ artis gloriam

desultoriâ ægrorum levitate pessumdari

Medici, tollendis morbis nati, stupent,
 sed sine fructu.
 Nam stuporem hunc ægrotantis plebis stupor
 auget,
 quæ Agyrtæ idem, quod Doctori tribuit:
 adeò
 huic blaterare idem, quod docere est:
 Medicastrum esse idem, quod Medicum.
 O execranda vulgi imprudentia,
 quâ
 Sostrorum spes, infelici Arithmeticâ, subtrahitur,
 ingrati animi additione præmissâ,
 ne ex ægritudine Patientis,
 præter animi ægritudinem
 Medicis quidpiam relinqvatur:
 Non erravero, si dixerò,
 Hodiè Medicinam dolorificam factam esse,
 quæ ad tollendos dolores inventa fuit:
 His ærumnis tamen intolerabilior magis
 illa est calamitas,
 qua Medicinam ipsam ipsi Medici obruerunt:
 Dubitas?
 En Convitia!
 quibus honestissimi Viri se ipsos mutuò compungunt:
 dicerem inhonestos,
 nisi prodigium videretur,
 Medicum esse, & calumniari.
 Interea tamen,
 Nova indies prodigia hic renascuntur.
 Plerumq; enim sibi morborum invicem ignorantiam
 obijciunt ignari omnis modestiæ:
 Ne alterum plus alterò scire præsumi possit.
 Causas quoq; diversi diversas affectuum omnium
 recensent,
 ne alibi, quam in Medicinâ,
 Confusionis Babylonicæ reliquias superstites
 quæras.

Hoc

Hoc diffensu ad Rixas Via sternitur,
per quam in Pace ad Stygias umbras,
ad quietem inquietus descendit æger,
non rediturus,
nisi cum præsentiam sui
per Conscientiæ terrorem Medicis inculcare iussus fuerit;
vel quærare Volumina Medica,
è quibus, ceu Pandoræ Pyxide, omne malum
in ægros evolavit,
tantò quidem gravius,
quantò levius est, literarum decempidâ metiri morbos,
quos incurabiles
fecit fallax Experientia,
non nisi innoxiiis homicidiis comendanda.
Nec enim Medicamentorum varia multitudo,
incauta præparatio,
difficilis electio,
pomposa nominatio
Experientiam reddunt certam,
quam vel ipse æger incertam reperit.
Sensu ergo medicinâ impugnatâ,
ipsò vitrò, quod propinatur, est fragilior,
miseram sui faciem
ubiq; præsentans singulis.
O igitur felicem!
Cui tædiis ejusmodi erepto,
Fatorum Clementia offert
Pro tædiis gaudia,
pro contemptu applausus,
pro laboribus quietem.
Gloriæ enim satis hic consecutus censeripotest,
qui sine contemptu Medicinam conspexit.
Talem in Te felicitatem hodie,
Vir Experientissime,
jure veneramur,
quia
Augustâ AUGUSTI Regis gratiâ
è communi Medicorum miseriâ jam pridem emerfisti,

ne,

ne, quantum Tibi Saxonia debuerit,
Tu verò Saxonix̄ debeas,
nesciremus.

Felix igitur es,
qvi sub *Optimo Principe* contemptum deposuisti,
dignusq; eligi visus,
ut eligeres Remedia,
qvibus & Famæ Tuæ, & corpori militari
medereris.

Facis namq; Medicinam
Tibi, & aliis salutarem;
Fausto augurio:
dum amplissimum munus intra optima quæq; coarctas,
ipsiq; Medicinæ Medicinam adfers.

Unde fit, ut ægri
qvos cum sanitate in gratiam redire cogis,
non tam Medicinam, quàm beneficium
à Te accepisse ultrò fateantur.

Non invidemus Tibi hanc felicitatem,
Sed Vovemus potius,
ut

In ægrorum salutem Salus Tua perennet,
& Orbi Medico in Te

illustre Praxeos Compendium
diu videre contingat;

Ne fata accusare cogamur,
qvæsi Medicum ostenderint nobis potius, quàm dederint.
Vive ergo porrò, & flore perpetim,
ne fructus gratissimos à Te unquam
desideret

Rex, Aula, Civitas, Miles.

Vive svaviter, & læte posthac conspice
Jacobum crebrius redeuntem,

qvò
in Jacobo æstivo Tuæ felicitatis æstatem, & Messem
Ipse intelligas,
Amici stupeant,
Reliqui venerentur.

